

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. SS. Eucharistiæ quanta vis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Pfal. 77. 19. neque iam ex illorum volunt numero esse, de quibus dicitur: *Et malè locuti sunt de Deo, & dixerunt: Numquid poterit Deus parare mensam in deserto?* Quæ diffidentia, teste Bonaventura, vel ab infidelitate oritur, qualis est eorum, qui res humanas, vel saltem suas, non credunt à DEO curari; vel nascitur à pusillanimitate, cui scribit, annexam esse remissionem amoris diuini, proprijque amoris intensiorem. Proprius enim amor, quia cæcos facit, non sinit eos videre diuinam prouidentiam. quare ipse sibi sollicitus, & quodammodo sibi quidam DEVS esse vult. Amor autem DEI, fidit DEO, quem amat. Ut enim diffidentia inter inimicos, ita inter amicos fiducia locum obtinet. Amor non suspicatur: odia in teterrimas ebulliunt cogitationes; ipsosque è dilectione ortos affectus, insidias, aut vindictas amarissimas arbitrantur. Qui autem DEI amicus est, scit eum ex pumice aquam, è nube panem posse elicere. Itaque, si in maxima necessitate homines desint, sperat vel Angelos sibi adfuturos.

CAPVT VI.

Diuina prouidentia, circa corporalem escam, è SS. Eucharistia institutione, & ipsius Famis fructibus agnitio.

I. **A**T, inquires, hodie talia miracula nulla fieri, neque enim cadere panes de cælo, aut coturnices esurientibus in os inuolare, aut Angelos passim se præbere conspiciendos, qui nobis afferant è Paradiso alimenta; neque miracula tam magna quotidie fiunt. Immò longè fiunt maiora. Nam imprimis miraculum miraculorum est in Eucharistia. In illa enim est panis Angelorum, qui de cælo descendit, panis paratissimus, panis sine labore præstitus, omne delectamentum habens, & saporis suauitatem; de quo verè dici potest: *Substantia tua, dulcedinem tuam, quam in filios habes, ostendebat: & deseruiens vniuscuiusque voluntati, ad quod quisque volebat, conuertebatur.* Vult quis fidem exercere? ecce DEVM velatum, sub speciebus panis. Vult in spem assurgere! ecce anchoram; ecce medicinam ægrorum; ecce fortitudinem cibi. Vult in charitatem efferuescere? ecce dilectum, præ amore, in

COR

cor tuum ingredi cupientem. Quod unquam manna tantarum virium, & tantæ fuit suavitatis? Quàm multos hic panis sustentavit? Nullo alio, nisi isto vixit Nicolaus Heluetius, alijque, de quibus supra, spiritali certè vita, per huius panis sumptionem, plerique spirituales vixerunt, inque naturam Angelicam, immò diuinam transierunt. Ita enim, apud D. Augustinum, nos alloquitur Christus: *Cibus sum grandium, cresce, & manducabis me: nec tu me mutabis in te, sicut cibum carnis tuæ, sed tu mutaberis in me.* Et S. Leo: *Non aliud agit participatio corporis & sanguinis Christi, quàm ut in id, quod sumimus, transeamus.* Utque tantò maior nobis fiducia corporis à Deo alendi, de ipso cibo spiritali procurato accedat, ait S. Cyprianus: *Sacramentorum communicatio per quam illius corporis sinceritati unimur, nos in tantum corroborat, ut ... mundo, & de diabolo, & de nobis ipsis victoria potiamur; & Sacramentali gustu viuificis mysterijs inhaerentes una caro; & unus spiritus simus, dicente Apostolo: Qui adhaeret Domino, unus spiritus est. Sic hi, ad quos sermo fit, dicuntur Dij, & filij excelsi nominis, & hereditatis aeternae participes.*

Vide de hoc argumento tom. 1. c. 15. de diuers. iudicijs.

S. Augustin. lib. 7. Confess. cap. 10.

S. Leo ferm.

14. de Passione Domini.

S. Cyprian. serm. de Natiuit.

Christi.

II.

Quid ergo? natura quorundam est eiusmodi, ut si quotidie regias dapes haberent, tamen manerent lignei & macilenti. Alij verò vel olere valescentes pingues sunt, & roborantur, ut tribus pueris accidit, quorum vultus de leguminibus meliores erant, quàm aliorum, de phasianis ac regijs dapibus. Ita quibusdam contingit, ut licet sapissimè carne Christi vescantur, numquam tamè fiât fide, spe, charitate fortiores, aut in alijs virtutib⁹ perfectiores. Et tamen quoties quis dignè communicat, toties ei gratia diuina additur, augmentumque charitatis. Cur ergo, alijs adeò proficientibus, tam multi subsistunt, immò tempore corporalis famis, fide & fiducia decrescunt? Nempe ut Eremita, alibi à nobis memoratus, superbia, negligentia, tepiditate, impuritate meruit panem sibi paulatim minui, dulcedine priuari, tandemque omnino subduci: ita quidam cogitant, dum sæpius communicant; *Ego plus alijs facio; Ego sum Deo coniunctior: Ego dignus hoc pane, dignus hoc epulo, dignus Christi familiaritate, &c.* & non cogitant se pane quotidiano indignos. Hoc maximè quibusdam sacerdotibus contingit; qui cum ad primitias ac primum sacrum se summo ardore,

Dan. 1. 16.

Tom. 1 de Iudicijs Dei. cap. 18. §. 5.